

متن پرسش

سلام علیکم: ۱- نوع برخورد مبلغین دین و معلمان و متولیان فرهنگی که کار ابلاغ و ارشاد دیگران را دارند با متون دینی چگونه باید باشد تا اینکه از یک طرف مشمول لعن حدیثی نگردند که می فرماید «کسی که مطلبی را بخواند و بگوید خوب مطلبی است که به دیگران بگویم این فرد مورد لعن قرار می گیرد» و حداکثر استفاده شخصی را از مطلب دینی ببرد و از طرفی بتواند مطالب را به صورتی منظم بفهمد تا یک انسجام فکری داشته باشد که بتواند به دیگران برساند. چون برای هدف اول یعنی اینکه خود فرد یک روایت یا یک ایه را خوب بفهمد لازم است که قلبش بیش از فکرش در صحنه باشد و برای هدف دوم که نیاز است به دیگران برساند لازم است فکرش بیش از قلبش در صحنه باشد؟ خلاصه وجه جمع این دو هدف چگونه می تواند محقق گردد. ۲- بسیار مشتاقم که توفیق فیض سحر خیزی را داشته باشم اما کمتر نصییم می شود راه غلبه بر خواب زیاد و تسلط نفس برای بیداری در سحر چیست و شما چه توصیه ای برای این بی خبر از راهیان کوی دوست دارید. باتشکر و التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیک السلام ۱- شریعت الهی وسیله‌ای است تا ما قیامت خود را در دنیا آباد کنیم و تمام دستورات دین را در همین راستا عمل نماییم حتی آن موقع که امر به معروف و نهی از منکر می‌کنیم. حال اگر جهت ایجاد شایستگی لازم برای قرب الهی موظف بودیم سخنی بگوییم و یا حدیثی را برای دیگری نقل کنیم توجه ما به وظیفه‌ای است که داریم حتی وقتی می‌خواهید آن روایت را خوب بفهمید که به دیگران برسانید قلب شما غرق انجام وظیفه‌ی الهی است، منتها در این حالت قلب و عقل در طول همدیگرند به این معنا که عقل در ذیل قلب عمل می‌کند. ۲- علاوه بر این که لازم است بعد از نماز عشا زیاد بیدار نباشید و زود به رختخواب بروید و غذای کم حجم مصرف کنید، لازم است در روز ذهن و فکر خود را در امور کثیر دنیا خرج نکنید که موجب شود از نفوذ روح بر بدن کاسته شود. موفق باشید